

Ovšem slušelo by se spíše napsat dar danajský, než vánoční. Ne, že by z něj obdarovaný nebyl radostný. To bych lhala.

Obdarovaný z něj byl naopak celý na větvi. Ne tolik už my, spolubydlící obdarovaného. Protože se sice říká, že darovanému koni na zuby nekoukej, ale... nekoukejte, když vám hrozí, že přijdete hromadně o sluch.

Obdarovaný, kterým byl Zrzavohubec, totiž svou radost nad darem projevil tak, jak se dalo očekávat. Milý dar ve tvaru umělohmotného sněhuláka drapnul do kušny a jal se cirkulovat bytem za příšerného zvukového doprovodu. Tak příšerného, že hrozila okamžitá evakuace nejen bytu našeho, ale i všech ostatních. Myslím, že sousedi si na Silvestra libovali, jaké je to proti tomu božské ticho.

První nevydržel páníček. Skočil po obdarovaném, surově mu vyrval dar z kušny a umístil ho do výšky kam nikdo z naší trpajzličí rodinky nedosáhne a vyhnul se tak tomu, aby ho některá z nás (zcela NEÚMYSLNĚ pochopitelně) mohla zlobit tím, že dar-nedar Ešusovi nenápadně podstrčí. A tak si Pajdulák Sněhulák užil svých pět minut slávy, aby byl vzápětí umlčen a uložen.

Panička ovšem není ducha až tak mdlého a ještě si občas něco pamatuje. Takže když se zahájila chalupářská sezóna, hned si vzpomněla a při první možné příležitosti sbalila Pajduláka Sněhuláka s sebou s ostatními psími nezbytnostmi, jako je pytel piškotů, píšťalka a jiné důležitosti. Panička tedy není ducha mdlého, ale občas věci nedomýšlí. A tak nedomyslela, že si takhle na sebe ušije bič.

Jakmile byl totiž na chalupě Pajdulák Sněhulák slavnostně vybalen, Náčelníkovi Zrzavá huba v očích zaplál oheň vášně a radosti a byl to on, kdo tentokrát Sněhuláka nekompromisně vyrval ze spárů hamižných páníčků. Okamžitě na Sněhuláka zahrál příšernou oslavnou fanfáru a jal se proudit prostorem v soustředných kruzích.

Když usoudil, že si dostatečně zatančil za zvuků ne nepodobným tomu, co by produkovat dav šílených dudáků, nastala fáze hopíkovací, spočívající v tom, že se stále hraje sonáta

zešlivších dudů, ale tančí se k tomu ještě navíc tanec zvaný pinpongáček.

Stačí když si představíte mnohonásobně zvětšený pingpongový míček obarvený nazravo, kterému zajišťuje pohyb perpetuum mobile, nebo alespoň hodně výkonný setrvačnick a jste v obraze, jak to na zahradě asi vypadalo.

Pokud jsem si myslela, že odvozem Pajduláka Sněhuláka na chalupu odstraním částečně problém s jeho hlučností, hluboce jsem se mýlila. Pravda, došlo k tomu, že se hluk trochu snížil, ale to musel být Zrzavohubec na druhé straně pozemku. A pak stejně hrozilo, že dostaneme někdo infarkt. To když se k někomu z nás Ešátor nečekaně nařítíl v momentě, kdy jsme byli něčím zaujatí a v tom nevhodnějším momentu nám u hlavy radostně zahrál na své šílené sněhulákové dudy. Garantuji vám, že v tu chvíli by pracoval k žinfárktu i hluchý. Tím, že byl o svůj dar Ešus dočasně ochuzen, nabyl pravděpodobně dojmu, že si musí všechno vynahradiť a tak byl po celý den k vidění, jak poletuje zahradou, hudlá a piskoří ty své šílené sonáty a z huby mu čouhají tu nohy v holinkách, tu klobouk, to podle toho, jak se mu podařilo milého Sněhuláka odlapit, když si ho předtím hezky zamordoval a vyhodil do vzduchu.

Pániček, aby se vyhnul příšerným zvukovým nájezdům, se zašil do garáže pod záminkou, že jde míchat maltu a zazdívat. Občas se zjevil na zahradě, sdělil čoklovi, že je magor, vyrval mu Sněhuláka a mrsknul mu ho mstivě přes plot. To aby čokl musel vyběhnout na louku, oběhnout 250 m plotu, najít svého oblíbence a mazat zpátky. Záležitost tak maximálně minutky. ALE TO BOŽSKÉ TICHOO!!!! Bohužel jen dočasně. Během pár vteřin byl Zrzavohubec zpátky a vítězoslavně kroužil prostorem za náležitého hudebního doprovodu.

Pokud si ho nikdo nevíšimal v naději, že ho to přestane bavit, opět se hluboce mýlil. Jakmile Náčelník Zrzavá huba zjistil, že jeho oslavné kmenové tance nikoho nedojímají, chvíli Sněhuláka požvykoval v naději, že by zintenzívnění zvuku mohlo ostatní zaujmout. Když se nedočkal očekávané reakce, přestalo ho bavit chodit kolem horké kaše a šel do toho napřímo. Dořítíl se k nejbližšímu koho měl při ruce, dal mu lehký bodyček a zvesela mu přítom zatroubil do ucha.

To aby se mu lépe a radostněji padalo hubou do záhonu. Babinu tam takhle poslal třikrát, mě pouze dvakrát, protože už jsem byla připravená. David zůstal ušetřen a to z jednoduchého důvodu. Zrhavohubec se neodvažoval přeběhnout po prkně z garáže do vedlejší místnosti, kde není dodělaná podlaha. Přeci jen, by to bylo dolů do sklepa pár metrů volným pádem. Občas sice přišel na společenskou a alespoň z garáže Davidovi zatroubil ku práci některou svou oblíbenou budovatelskou.

Ale poté opět zmizel na zahradu, kde se to přeci jen jaksi lépe rozléhalo. A tak místní komunita zajíců a srnek musela nutně dojít k názoru, že na naši samotu zavítala nějaká šílená pouť. Dokonce ani sdělení, že dozajista došlo k velké migraci myší populace na louce a zrzavý badatel přišel o možnost sčítání myšího lidu se Zrzavohubcem nepohnula.

Pro ten den si jako stranický úkol pravděpodobně zadal nutnost připravit o sluch a rozum kohokoliv v okruhu asi tak třístapadesáti kilometrů. Jinak si nedovedu vysvětlit, proč že tu uřvanou příšernost celý den nepustil z huby. Dokonce, ani když šel babině kibicovat do pletí záhonků, což je též jeho oblíbená činnost.

Takže při odjezdu z chalupy musel být - pod pohrůžkou násilí - povelovou technikou donucen k tomu, že těsně před nástupem do auta Sněhuláka uřvance uklidil do chalupy, která byla okamžitě pečlivě uzamčena, aby nemohlo ani nešťastnou náhodou dojít k tomu, se ta příšernost s námi vrátí do Prahy.

Ovšem jeden pozitivní dopad to přeci jen mělo. Jak jsme se všichni snažili zvukového problému zbavit, poctivě jsme s Ešusem spolupracovali a nikdo se tentokrát neflákal. Všichni do jednoho jsme házeli, házeli a házeli v naivní představě, že se čokl unaví, nebo hrátek s Uřvancem nabaží, a my se konečně vzájemně uslyšíme.

To se nám sice nepodařilo, ale jako vedlejší produkt se po návratu do Prahy ukázal vyřízený a scípý pes, který po příchodu domů zalezl do bydlíku a dva dny jsme o něm nevěděli.

10.7.2008